

Sygn. akt I C 624/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy M. P.

Protokolant: protokolant sądowy P. D.

po rozpoznaniu 15 listopada 2023 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

Oddala powództwo;

zasądza od powoda na rzecz pozwanej 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Asesor sądowy M. P.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 505⁸ § 4 k.p.c. uzasadnienie ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku

Powództwo okazało się bezzasadne.

A. K. w niniejszej sprawie dochodził kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany częściowo uznał roszczenie powoda i przyznał odszkodowanie częściowe. Bezspornym między stronami było, iż powód nabył skutecznie wierzytelność od poszkodowanego M. K. oraz sam fakt kolizji i odpowiedzialności pozwanego.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości zaistniałej szkody.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z poszkodowanym umowy cesji. Na jej mocy powód miał nabyć wierzytelność przysługującą cedentowi względem pozwanego z tytułu szkody doznanej na skutek ww. zdarzenia komunikacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Legitymacja powoda nie była kwestionowana w toku procesu.

Podstawę prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia

roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 ww. przepisu umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm., dalej: u.u.o.). Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 u.u.o.).

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. posiadacz samoistny pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, iż kierujący pojazdem - ubezpieczony u pozwanego - wyrządził szkodę, za którą w związku z tym odpowiadał również pozwany, jako ubezpieczyciel. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania.

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 u.u.o. odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według reguł wskazanych w art. 361-363 k.c. Szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna wobec tego ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

W przypadku uszkodzenia pojazdu odszkodowanie obejmuje oprócz kosztów naprawy także koszty najmu pojazdu zastępczego, holowania uszkodzonego pojazdu i jego parkowania - **jeżeli poszkodowany miał konieczność poniesienia takich wydatków**. Wiarygodne zeznania świadka M. K. (k. 77-78), który rozpoczął je od kategorycznego wskazania, że po szkodzie kontaktował się z powodem, mówiąc o wyjeździe wakacyjnym i braku potrzeby na pojazd zastępczy i oświadczając, że w tym czasie będzie on stał pod blokiem nieużywany - jednoznacznie przeczą potrzebie najmu pojazdu zastępczego przez okres dwóch tygodni od powstania szkody. Sam fakt sporządzenia informacji o konieczności wynajmu pojazdu zastępczego (k. 17) przez poszkodowanego i wskazanie potrzeb pozwala na stwierdzenie, że w dacie sporządzenia dokumentu - w sytuacji nagłej, pojazd był potrzebny, ale w pierwszej kolejności należy dać wiarę zeznaniom świadka. Ze sporządzonej na potrzeby sprawy opinii biegłego M. C. wynika, że uzasadniony czas przestoju i najmu pojazdu wynosił 24 dni (k. 84). Pisemna opinia biegłego okazała się przy tym miarodajna dla dokonania ustaleń stanu faktycznego. Opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób jasny i spójny, przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę oraz doświadczenie do jej przygotowania. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały przy tym sformułowane w sposób klarowny i zostały dostatecznie umotywowane. Argumentacja powoda co do opinii była chybiona, albowiem opóźnienie szkodę zgłoszono 5 dni po jej zaistnieniu, zaś biegły uwzględnił okres 3 dni na zgłoszenie szkody - fakt, że okres ten obejmował weekend nie przedłuża niejako czasu

na zgłoszenie szkody. Podobnie opóźnienie w dyspozycji wypłaty, nie może obciążać pozwanego i powiększać rozmiaru szkody, gdyż to na powodzie ciąży ten obowiązek i nie jest wymagający tak, żeby niezbędny był mu dodatkowy czas.

Wobec czego pozwany wypłacając 1290 zł po swojej stawce i za okres 15 dni zaspokoił uzasadnione wydatki poniesione przez poszkodowanego. Niewątpliwie, skoro M. K. nie potrzebował w pierwszej chwili pojazdu jadąc na wakacje to samodzielnie - nie korzystając z warsztatu i bezgotówkowej likwidacji szkody, nie wynająłby zbędnego pojazdu - tym bardziej, że miał inny pojazd do dyspozycji, z którego mógł skorzystać (k. 78) oraz z samego pojazdu zastępczego skorzystał tylko kilka dni. Mając na względzie powyższe, żądanie powoda było bezzasadne, albowiem poszkodowany nie miał najmniejszej konieczności poniesienia wydatków na pojazd zastępczy. Nie ma adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy kolizją a kosztami najmu pojazdu, który w ustalonych w sprawie okolicznościach był ekonomicznie zbędnym wydatkiem.

KOSZTY PROCESU:

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. pozwany wygrał proces i dlatego sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku. Na koszty pozwanego złożyły się: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Asesor sądowy M. P.